

JSME VZOREM PRO NAŠE DĚTI

Číslo 27, květen 2014

Kudlanky, už jsem si tu dvakrát nechala dobře poradit a s dcerou se na vás obracím proto potěší. Májímu si stále nemohl vybrat kterou, tak jsem si vybrala já - a jsem rozvedená. Byl to dlouhý a bolestný proces, ale k rozhodnutí jsem nakonec dospěla a náš vztah ukončila. Nejdijeme spolu už 6 a půl roku, děti jsou v mé péči. Dcerka je 14 a syn 12 let.

Otec je vidá téměř každý den - bydlíme nedaleko a vozí je do školy; když mám ráno naopak, když mám odpolední (do 18ti hodin) cca 2x-3x týdně, jedou děti ze školy rovnou k tátovi, kde si je pak vyzvednu cestou z práce. Mimo to jsou s ním každý druhý víkend. Tedy dalo by se říct, že společně tráví dost času. On si pamatuje, jak se k ní i ke mě táta choval, když s námi je; řekl, ale synovi byly jen 2 roky, když odešel; tak si z našeho soužití příliš nepamatuje. A teď zná tátu vlastně jen jako partnera "tety" a soužití partnera má - že vlastně odkoukat jen u nich, protože já zatím nikoho nemám. A v tom vidím trochu problém. Myslím si, že jako modelový příklad partnerství není jeho otec se svou přítelkyní ten nejlepší. Nechci se stavět do role dokonalé matky a partnerky (to rozhodně nejsem, a jak říkám, partnera nemám), ale nerada bych, aby si syn myslel, že to, co vidí u táty a jeho partnerky, je správná cesta a že by se tím měl řídit. Pokusím se vám stručně popsat to, co mi nedá spát.

Jsem přesvědčená o tom, že partneři si mají jeden druhého vážit a respektovat se, nesnažit se jeden druhého přetvořit podle svého obrazu. Také si myslím, že na věcech, co se týká soužití v domácnosti, je dobré se společně domluvit a děti postupně zapojit do rozhodování o rodinných záležitostech, které se jich přímo dotýkají. Nemyslím tím, že je máme zatahovat do hádek, ale probrat s nimi například, co podnikneme o víkendu, co by je bavilo, nechat jim vybrat barvu stěn v jejich pokojích, domluvit se třeba na jídelníku... zkrátka i jim dopřát trochu té demokracie. Od partnera čekám, že bude oporou a že se bude na chodu domácnosti podílet. Dokážu si na rovinu říct, s čím bych potřebovala pomoci. Neumím si ale tuto spolupráci nijak vymanipulovat, a ani nedokážu přetvořit "takovou a usilovnou" ženu, abych na partnera zapůsobila. Zkrátka neumím používat ženské zbraně - je mi to doslova proti srsti. Souasná partnerka bývá v tom ale chodit umí perfektně. Na jednu stranu si říkám, že třeba pro dceru nemusí být úplně špatné, když používá ženské zbraně v praxi, ale na druhou stranu se mi nelíbí, aby syn nabyl dojmu, že standardním vládcem rodiny je muž, kterého všichni poslouchají. Já a žena mu slouží a do každého rozhodování se neplete. Ona ale většinou takticky mlčí nebo řekne, že je to na muži, a že to on rozhodne podle svého, že to ví nejlépe... Doma má v naprostém pořádku, ale nejvíc práce má vždy ve chvíli, když přijde muž domů. Jak ho slyší přicházet vyskočí z gauče od televize a honem honem dočistí.

Mužova výchova je taková, jakou zná od rodičů - děti se neptáme, jen rozhodujeme a přikazujeme. Máma ve věcech poslouchá tátu, do ničeho nemluví ani nezasahuje, ale tátovi za zády dětem pak dovolí, co on zakázal - "jen to děti tátovi neříkejte, a že není zbytečně zle". Muž navíc velké rozdíly mezi dcerou a synem. Dcera má prý zastávat ženskou roli a dělat ženské práce, a syn se má bavit a hrát si - vždyť je přece malý... U dcery ho nezajímá, co ji baví, jaký má den, atd., ale u syna je to naopak. Vytváří tak mezi dětmi pocit křivdy - hlavně tedy u dcery. Já se dětí se na jejich názor ptám, zajímám se o to, co je oba baví a snažím se nedělat mezi nimi žádné rozdíly; vědu, že máma a táta by se spolu na věcech měli snažit domluvit si svůj názor, i když se hned neshodnou. Domácnost já v "excelentním" pořádku nemám, ale čas na vyslechnutí dětí si vždy udělám. Stejně tak rád se s nimi vyrazím na výstavu nebo výlet, než bych gruntovala. To přiznávám. Co nejčastěji výhrada bývalého k mé osobě - že mám občas nepořádek a že nějaká zábava je mi předmětem ne povinnost. Takže uklizená domácnost u táty je určitě pozitivní příklad, ano, to uznávám, nicméně ten jeho totalitní režim mě děsí a opravdu se bojím, aby hlavně syn toto chování neokoukal. A tak se vás ptám na radu: jakým způsobem bych mohla dát dětem v této situaci vhodný příklad, aby ze syna vyrostl muž, který si bude partnerky vážit a bude ji vnímat jako rovnocennou, a z dcery ženu, která bude dostatečně sebevědomá a nenechá sebou zemetat? Za vaše rady a názory předem děkuji, MONIKA